

У прочинені двері боксу прослизнула жіноча тінь і торкнулася холодного скла прозорої стіни. У боксі було десять інкубаторів, у кожному лежала дитина. Жінка задумливим поглядом обвела сонне дитяче царство. Підійшла до одного з немовлят, з кирпатим носиком і маленькою родимкою на правій щоці, зупинилася, безпомилково визначивши — в ньому не було Бога. Ледь розтуливши губи, жінка почала тихо наспівувати дивну мелодію. Вона не відводила погляду від дитини під прозорим ковпаком і продовжувала зосереджено виводити один і той же мотив. Мелодія нагадувала колисанку. Однак лунала вона тільки для дитини, над якою схилилась жінка.

Дівчинка спала.

Дивний сон. Люди в білому, жінка, що пахне молоком, химерний запах у її новому будиночку. Все це їй не подобалося. Може, це дійсно був сон? А жахіття, яких вона безліч перебачила у своєму минулому житті? Бо не могло ж все так швидко закінчитися. Знову в це пекло? Вона не хоче. Але чому вона думає, що знову буде погано? Чому? Тому що в попередньому житті теж усе було не так, як хотілося?

Дівчинка здивувалася. Вона міркує як доросла. Але ж вона ще не народилася. Вона всього лише зародок у тілі матері. Згусток людської плоті, хоч і живий. Добре тут. Тепло, затишно. Так вона ще не народилася? Ще є час? Як пече в грудях... Це повітря таке... Сухе?

У ній немає Бога...

Це вона подумала? Що це означає?

Біль.

Але ж вона ще в мамі, навіщо ж дихати, адже саме це і викликає біль.

Дівчинка в прозорому інкубаторі видихнула і завмерла. На крихітних губках з'явилася посмішка.

Тим часом тіло дівчинки почало слабшати. Вона спробувала уві сні повернути туго сповитими ніжками, але не змогла. Приємне тепло кудись швидко стікало, наповнюючи тіло ознобом. Першими застигли ніжки. Кінчики пальців оніміли, стали неслухняними і зайвими. Холод поступово рухався вгору, заморожуючи, знерухомлюючи живе тільце.

Коли холод торкнувся серця дівчинки, посмішка з'явилася й у жінки, що уважно спостерігала за немовлям під прозорим куполом. Вона постояла кілька хвилин над дитиною, переконатися, що та померла, і повільно попрямувала до виходу.

У дверях вона зіткнулася з молодою санітаркою, але та її не помітила, — пройшла крізь дивну жінку, попростувала до дальнього кута боксу. Глухо стукнуло відро.

Жінка озирнулася. На її потилиці зліва було чітко видно борозну зі світлих волосинок, що закручувалися у вигляді спіралі...

1

Він не чув, коли вона сіла поруч, — Єгор задумливо дивився крізь скло. У голові шуміло, але не стільки від випитого, скільки від розмов. Оленька, вони всі з любов'ю називали так Ольгу Кудімову, одну з його співробітниць, що брала участь у проєкті, нарешті захистилася і з аспірантів плавно перейшла в кандидати наук.

Скоро вже його зупинка. Він повернув голову і з млявим подивом побачив, що місце поряд з ним невідомо коли зайняла молода рудоволоса жінка. Єгор здивовано хитнув головою і нахилився до неї.

— Вибачте, я на наступній виходжу.

Вона повільно повернулася й подивилася на нього.

— Я теж, — посміхнулася жінка і відвернулася.

Єгор кивнув.

Маршрутка зупинилася. Жінка легко підхопилася і пішла до виходу.

На вулиці було прохолодно. Єгор забарився, зачиняючи дверцята маршрутки, глянув, як віддаляються габаритні вогні машини і ковзнув по жінці поглядом.

Вона дивилася на нього. Несподівано здригнулася, обхопила свої плечі руками.

Йому стало ніяково за свій піджак, який він, судячи з усього, повинен був запропонувати незнайомці. Відвернувшись, він пробурмотів: «До побачення», і зробив крок у напрямку свого будинку.

— Зачекайте, — пролунало позаду. — Мені туди ж. Ми могли б піти разом.

Єгор озирнувся. Знизав плечима. Він не збирався шукати нових знайомств, але з місця не зрушив. Жінка повільно підійшла до нього.

— Ходімо, — сказала вона. — А то вже стало прохолодно. Єгор, гублячись у сумнівах, чи може він, усе ж, запропонувати їй свій піджак, чи це не буде виглядати надто фамільярно, рушив з місця.

— Не варто, — повернула до нього голову незнайома. У світлі неповного місяця він зовсім близько бачив її обличчя.

«Про що це вона? Невже здогадалася?»

— Що не варто? — запитав Єгор.

— Ніщо не варте, — відповіла жінка. — Не варте того, щоб за ним шкодувати чи хвилюватися за нього.

— Думаєте? — уже з цікавістю подивився Єгор на незнайомку. — А як же вияв почуттів, емоцій?

— Головне, що ви робите, а не що при цьому відчуваєте.

— Але, як же, — здивувався Єгор, — якщо не буде почуття, то ми взагалі перестанемо бути людьми.

— Наші почуття — це ми самі. Я не про те, щоб перестати відчувати. Але не треба викликати в собі фальшиві почуття.

— Фальшиві?

— Так, щось подібне до почуття обов'язку. Або жалю та співчуття, коли цього зовсім не відчуваєте, але так велить людська мораль.

— Мораль — не найгірше, що придумало людство, — заперечив Єгор.

— Щоб виправдати свої грішки, — закінчила жінка і засміялася.

Єгор глянув на жінку.

І зупинився. Поряд нікого не було. Він здивовано озирнувся. У голові ще лунав її сміх, але сама жінка щезла, наче її і не було. Навколо хоч і ніч, та завдяки місяцеві виднілися довгі тіні будівель і світла стрічка тротуару. Єгор оглянувся. Вона не могла просто зникнути. Чоловік труснув головою. Чи не привиділось усе це йому? Зітхнув. Подивився на годинник.

І пришвидшив ходу.

На свій поверх піднявся сходами. Уже всунув ключ у замкову шпарину, повернув, коли раптом пролунав здивований голос:

— Єгоре?

Він здригнувся. Озирнувся.

Двері квартири навпроти були прочинені. На порозі стояв чоловік років тридцяти і дивився на Єгора.

— Так, — Єгор здивовано глянув на незнайомця. — Ми знайомі?

У квартирі навпроти ніхто не жив, певно, уже півроку. Там вийшла якась темна історія з сусідами, молодою парою, що завжди сварилися вранці. Вони несподівано зникли, мабуть, виїхали кудись, і квартира стояла досі порожньою.

Важкою ногою, накульгуючи на вивернуті всередину стопи, чоловік наблизився до Єгора.

— Ти мене не пам'ятаєш? — розчаровано запитав він. — Невже я так змінився?

Єгор знизав плечима. Йому хотілося швидше опинитися вдома, витягнутися на ліжку і заплющити очі.

— Оце так несподіванка, — сказав незнайомиць і простягнув руку Єгору. — Я — Юра.

Єгор знехотя потиснув м'яву долоньку, скривившись про себе, здивовано подивився в очі чоловікові.

— Юра?

Чоловік посміхнувся.

— Так. Пам'ятаєш наш двір? Як там Мишко поживає?

Єгор здригнувся. Юра? Він сказав Юра? Але ж Юра помер. Маленький хлопчик, з яким вони дружили в дитинстві. Чи не помер?

Єгор недовіжливо поглянув на чоловіка.

— Не впізнаєш? — повільно промовив той. — Юра я, Захарчук. Невже забув? Чи це я так змінився?